

UZASADNIENIE

Bank (...) S.A. z siedzibą w K. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w postępowaniu elektronicznym przeciwko M. W. o zapłatę kwoty 5.658,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, że M. W. w dniu 4 stycznia 2001 r. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego wraz z umową limitu w saldzie debetowym, a ponieważ limit nie został spłacony, to skierowane zostało do pozwanej w dniu 25 czerwca wezwanie do zapłaty, zaś w dniu 15 sierpnia 2013r. bank wystawił wyciąg z ksiąg banku, zgodnie z którym na wymagalne zadłużenie pozwanej składa się niespłacony limit w kwocie 5,070,24 zł, umowne odsetki kapitałowe w kwocie 50,28 zł, odsetki za zwłokę naliczane zgodnie z umową kredytową za okres od 1 stycznia 2013 r. do dnia wystawienia wyciągu w kwocie 537,54 zł, co łącznie daje kwotę 5.658,06 zł. Od wymaganego zadłużenia powód domagał się na podstawie art. 482 § 1 kc odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W dniu 18 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uwzględniając żądanie pozwu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym nakazując pozwanej M. W. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacić powodowi kwotę 5.658,06 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 71 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, że należność za świadczenia okresowe staje się wymagalna najpóźniej 30 dni od wystawienia np. faktury, zatem wierzytelność stała się wymagalna 30 dnia po dacie ostatniej wpłaty, tj. w listopadzie 2009 r. i po upływie trzech lat, tj. w listopadzie 2012 r. upłynął termin i wierzytelność uległa przedawnieniu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła zarzut przedawnienia.

W postępowaniu przed Sądem powód dodatkowo wywodził, że strony w dniu 4 stycznia 2001 r. zawarły umowę rachunku oszczędnościowo rozliczeniowego, która została następnie została uzupełniona umową dopuszczającą występowanie salda debetowego na rachunku. Powód nie uznał podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia za zasadny, gdyż termin przedawnienia zaczął biec od następnego dnia od daty doręczenia wypowiedzenia umowy tj. z dniem 25 stycznia 2013 r. Wywodził ponadto, że termin przedawnienia roszczeń dochodzonych pozvem zgodnie z art. 118 kc wynosił 3 lata, gdyż umowa rachunku z debetem, zwana także umową limitu w rachunku bądź umową kredytu w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym stanowi umowę kredytu, jedynie funkcjonalnie powiązaną z umową rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego. Podnosił, że w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do wypowiedzenia w ówczesnym czasie w sposób opisany w § 7 pkt 2, 3 i 5 umowy, gdyż pozwana do 2012 r. regulowała w sposób akceptowany przez obie strony zobowiązania, bank umożliwiał zaś korzystanie z limitu w rachunku.

Pozwana M. W. w postępowaniu przez Sądem wniosła o oddalenie powództwa. Przyznała fakt zawarcia z Bankiem (...) S.A. zawarcia umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, która dopuszczała występowanie salda debetowego na rachunku, a do której to umowy były dodawane aneksy. Podniosła jednak, że zgodnie z art. 731 kc, że jej zadłużenie wobec banku uległo przedawnieniu. Wywodziła ponadto, że zgodnie z art. 120 kc termin przedawnienia nie zaczął biec 9 tygodni po pisemnym wypowiedzeniu umowy z dnia 24 stycznia 2013 r., lecz wymagalność nastąpiła z dniem 5 lipca 2003 r. lub ostatecznie w listopadzie 2013 r. Powoływała się na § 16 umowy, podnosiła jednocześnie, że była to umowa na rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy z debetem. Przyznała, że cały czas korzystała z tego debetu, ostatnia zaś wpłata w wysokości 1.000 zł częściowo pokryła debet, zaś z niespłaconego debetu powstała dochodzona w pozwie kwota wraz odsetkami. Twierdziła jednocześnie, że podpisywała umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, a nie umowę kredytu odnawialnego. Podnosiła, że licząc 30 dni od daty ostatniej operacji na rachunku, która miała miejsce w dniu 10 października 2011 r., umowa rachunku oszczędnościowego winna być wypowiedziana, a więc bieg terminu przedawnienia winien być liczony od 10 listopada 2011 r., a zatem przedawnienie roszczenia nastąpiło z dniem 10 listopada 2011 r., stosownie do § 7 umowy nr (...).

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 4 stycznia 2011 r. została zawarta pomiędzy G. W. i M. W. a (...) Bankiem (...) S.A. w W. Oddział w Ł. umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego w której bank zobowiązał się do otwarcia i prowadzenia rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, a posiadacz rachunku zobowiązał się do wnoszenia na rachunek wpłat w wysokości 1.000 zł do końca każdego miesiąca. Stosownie do zapisu § 16 umowa rachunku ulega rozwiązaniu, jeżeli w ciągu 2 lat nie dokonano żadnych obrotów poza dopisywaniem odsetek, a stan środków na rachunku nie przekracza minimalnej kwoty ustalonej w odrębnych przepisach banku dla rachunków oszczędnościowych (dowód – umowa: k. 37 – 38).

Na podstawie umowy nr (...) z dnia 16 marca 2001 r. bank na wniosek posiadacza rachunku wyraził zgodę na występowanie salda debetowego na rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym w kwocie 800 zł, które mogło utrzymywać się na rachunku przez okres 12 miesięcy. Zgodnie z zapisami umowy w przypadku braku wpływów na rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy przez okres miesiąca lub gdy w okresie 2 kolejnych miesięcy wpływy są niższe od średnich miesięcznych wpływów za ostatnie 3 miesiące poprzedzające zawarcie umowy, bank może wypowiedzieć umowę dopuszczającą występowanie salda debetowego na rachunku, o czym bank zawiadamia posiadacza na piśmie, a okres wypowiedzenia wynosi 30 dni. Z zapisów umowy wynikało, że w przypadku przekroczenia kwoty dopuszczalnego salda debetowego, kwota przekroczenia wraz z odsetkami staje się wymagalna, a niespłacenie zadłużenia w terminie 14 dni licząc od dnia wymagalności spowoduje wypowiedzenie umowy, natomiast w razie niespłacenia wykorzystanego salda debetowego przez okres 12 miesięcy, całe zadłużenie staje się wymagalne, a niespłacenie zadłużenia w terminie 14 dni licząc od dnia wymagalności spowoduje wypowiedzenie umowy (dowód: umowa k. 39 – 41). Do powyższej umowy dodawane były aneksy zwiększające wysokość dopuszczalnego salda debetowego oraz do której posiadacz rachunku poddaje się egzekucji (k. 42 – 44).

Pismem z dnia 9 listopada 2012 r. Bank (...) S.A. rozwiązał z M. W. za wypowiedzeniem, którego okres wynosi 9 tygodni od daty doręczenia wypowiedzenia, umowę rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego wraz z przyznanym limitem w saldzie debetowym na w/w rachunku, zobowiązując M. W. do natychmiastowej spłaty całości zadłużenia wobec banku, które wynosiło 4.880,15 zł. Powodem rozwiązania umowy był brak spłaty zadłużenia przeterminowanego (dowód – wypowiedzenie umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego wraz z limitem w saldzie debetowym: k. 34).

Sąd zważył co następuje:

(...) Banku (...) S.A. jako w pełni uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie stwierdzić należy, że w pierwszej kolejności została zawarta w dniu 4 stycznia 2001 r. pomiędzy bankiem a G. W. i M. W. umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...), a następnie w dniu 16 marca 2001 r. pomiędzy w/w została zawarta kolejna umowa nr (...) dopuszczająca występowanie salda debetowego na rachunku, do które to umowy dodawane były aneksy zwiększające wysokość dopuszczalnego salda debetowego.

Pozwana nie kwestionowała swojego zadłużenia wobec banku, podniosła jedynie zarzut przedawnienia. Twierdziła, że z bankiem zawarta była umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego i w tym wypadku stosownie do art. 731 kc roszczenia wynikające z rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego przedawniają się z upływem dwóch lat, nie była zaś zawierana umowa kredytu odnawialnego. Dlatego wypowiedzenie winno nastąpić zgodnie z § 16 umowy z dnia 4 stycznia 2001 r.

Podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie zasługiwał na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom pozwanej termin przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda wynosił 3 lata, stosownie do art.118 kc. Racje ma pozwana, że w dniu 4 stycznia 2001 r. zawarta była z bankiem umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego, jednakże w dniu 16 marca 2001 r. zawarta została kolejna umowa zatytułowana jako "Umowa nr (...) dopuszczająca występowanie salda debetowego na rachunku". Zgodnie z definicją słownika języka polskiego „debet” oznacza

ujemne saldo na rachunku bankowym, które powstaje na skutek wypłacenia z tego rachunku więcej środków niż na nim było lub możliwość wypłaty większej ilości środków niż znajduje się na koncie. Zatem umowa rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego z dopuszczalnym saldem debetowym w istocie była umową kredytową. Przez rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy w czystej postaci rozumieć należy taki rachunek, na którym grodzone są tylko środki pieniężne w postaci aktywów. Stosownie do brzmienia art. 725 kc przez umowę rachunku bankowego, bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku, na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych. Dlatego łącząca pozwaną z bankiem umowa, była w istocie umową kredytową w ramach rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego. Pozwana zresztą w swych wyjaśnieniach składanych przed Sądem przyznała, że od 2001r. korzystała z debetu, którego wysokość się zmieniała i nigdy ten debet nie został pokryty (k. 71), co w istocie jest formą korzystania z kredytu, za co bank pobierał odpowiednie opłaty w postaci odsetek. Zawarta umowa była umową kredytu w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym (art. 5 pkt 4 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – Dz. U. nr 126 z późn. zm.). Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2008 r. II CSK 212/08 roszczenia banku z umowy kredytu odnawialnego udzielonego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym przedawniają się w terminie trzech lat stosownie do art. 118 kc (OSNC – ZD 2009/3/60). Powoływany przez pozwaną przepis art. 731 kc odnosi się zaś do roszczeń wynikających bezpośrednio z umowy rachunku bankowego, a tych powód niniejszym pozwem nie dochodził.

Reasumując w przedmiotowej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia, albowiem roszczenie dochodzone pozwem było wymagalne od dnia skutecznego wypowiedzenia umowy, tj. od dnia 24 stycznia 2013 r.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała fakt zawarcia z pozwaną umowy rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego wraz z dopuszczalnym saldem debetowym, która w istocie była umową kredytu odnawialnego oraz wykazała, że pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy skutkiem czego było wypowiedzenie tejże umowy.

Wobec tego, że pozwana nie kwestionowała swego zadłużenia wobec banku, podnosząc jedynie zarzut przedawnienia, który nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem termin przedawnienia dochodzonych roszczeń wynosi trzy lata stosownie do art. 118 kc, Sąd uznał roszczenie powoda za w pełni zasadne i zasądził od pozwanej M. W. na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę 5.658,06 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 16 sierpnia 2013 r. (dzień wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu. Na powyższe koszty składa się kwota 71 zł z tytułu opłaty od pozwu, kwota 1200 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem oraz kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej.